

Jaromír Dvořák, *Anglosaská kultura a česká společnost v letech 1918–1938*. Diplomová práce, Praha, FF UK 2019, 178 stran. Posudek vedoucího práce.

Zhodnotit jednoznačně velmi rozsáhlou Dvořákovou práci není snadné. Své dílo autor rozvrhnul do přibližně čtyř stěžejních analytických oddílů. V první části se věnuje percepci anglosaské filozofie a literatury T. G. Masarykem, v druhé části ukazuje vliv anglosaského myšlení a kultury na Karla Čapka (zejména na příkladu jeho *Anglických listů*). V třetí části autor analyzuje vývoj anglistiky na Filozofické fakultě UK, především na příkladu osobnosti Viléma Mathesia. Závěrečná část se svým obsahem i způsobem zpracování od předchozích liší: jde o analýzu místa angličtiny a výuky anglického jazyka (v širším slova smyslu též literatury a anglosaských reálií) na československých středních školách.

Vysoce oceňuji nezměrnou autorovu píli a rozsah heuristické přípravy: autor vedle zásadních a stěžejních pramenů prostudoval i celou řadu méně známých a okrajových pramenů a důvěrně zná také příslušnou literaturu. Zejména u pramenů filozofické povahy musel přitom nastudovat nejednou rozsáhlé, obsahově velmi náročné texty. Oceňuji také autorovu schopnost tyto náročné texty analyzovat a interpretovat.

Nejproblematictější stránkou předkládané diplomové práce, současně však také podle mého názoru věci zásadní, je oborová neustálenost a koncepční neujasněnost. Jsem přesvědčen, že autor mohl s větší rozvahou zvolit analytické prostředky, jimiž by problematiku zpracoval adekvátněji zadanému tématu z oboru historie. V úvahu například přicházely i kvantitativní metody (výzkum překladové literatury) či výzkum dobového tisku (ten do značné míry absentuje velmi citelně). Kapitoly zkoumající Masaryka a Čapka přitom více než výzkum kulturních transferů případně i dějin myšlení připomínají statě z dějin filozofie (jakkoliv rozumím tomu, že bez filozofického kontextu se tu autor neobejde). Snad bylo vhodnější se zabývat Masarykovými názory jen striktně v těch souvislostech, které měly vliv na širší percepci anglosaského myšlení v meziválečné společnosti. Právě o vnímání české společnosti se v práci dočteme jen prostřednictvím vybraných postav, aniž by bylo vysvětleno, nakolik jde o osobnosti skutečně reprezentativní.

Práce je také zjevně psána ve velkém chvatu a její formální podoba je občas velmi chatrná (vynechaná slova /“...aby přednáška s názvem Počet pravděpodobností Humova skepse [byla] vydána tiskem“, s. 39/, špatné koncovky /Anglické listy, s. 10/, časté vynechané mezery, pomlčky místo spojovníků apod.).

Práce ale také zejména v závěrečné části o výuce angličtiny přináší řadu velmi zajímavých skutečností a údajů. Autor byl tedy podle mého názoru na dobré cestě, svoji práci však částečně nezvládl, respektive nedotáhl do konce.

Z uvedených důvodů práci **doporučuji** k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou **velmi dobře**.

Praha, 2. 9. 2019

prof. Ivan Šedivý